

Kiwi csodálatos gyógyulása

Kovács Péter

30

Leukémiás Gyermekéért
Alapítvány

30 éve tudjuk, mi kell egy mosolyhoz.

Kedves Olvasó!

Ezt az írást a 2011-ben meghirdetett „Szeretet, remény, hit” című irodalmi pályázatunkra kaptuk, melyre gyermekek írtak biztató alkotásokat a debreceni Gyermekhematológiai-onkológiai Tanszék kórtermeiben gyógyuló gyermekeknek. A versekből és mesékből könyvet készítettünk, melyet azóta is szívesen forgatnak osztályunkon a kezelés alatt álló gyerekek és szüleik.

Az alapítvány 30 éves születésnapja alkalmából a kedvenceinket kis „GYÖNGY-levelecske” füzetkebe rendeztük, ennek egyike jutott el most Hozzád.

Fogadd szeretettel, reméljük, minél több gyermeknek és felnőttnek adhat erőt, hitet, örömet ez az írás.

Kiwi csodálatos gyógyulása, avagy a hukk-hukk kór legyőzésének története

- Szép, néhány évre elutazik az állat és már rögtön átépítik az egész Rágcsatelepet – morfondírozott Fekete Üröm a csinos tengerimalac. Miért nem szólt bátyám, hogy pontosan merre is van munkahelye, bármennyire is utálok, muszáj lesz kérdezősködnöm.

- Elnézést jó uram, meg tudná mondani merre találok az Élelmezési palotát – kérdezte Üröm egy arra sétáló teknőctől.

- Höf, höf, szóval: csinos turistákkal nem elegyedem szóba kisasszony.

- De teknőc úr, én helybéli vagyok!

- Ó, akkor miért nem tudja, hogy hol van az Élelmezési palota? Maga is hülyét akar csinálni belőlem? Jellemző, jellemző, hogy a magamfajta teknősökkel mindig kikezdnék. Bezzeg, ha bármi gondjuk van: Mór Móric úr lenne szíves beépíteni az új ablakot... Mór Móric úr eldugult a lefolyó, megjavítaná... Bezzeg, ha nekem kell segítség, akkor mindenkinek dolga van, és egyik henger-testű disznó (bocsánat, tengerimalac) sem emel-

né a talpát. Jellemző, jellemző...

„Nem voltam túl barátságos alak” – gondolta
Üröm majd elindult a legközelebbi újságárushoz,
vásárolt egy térképet és így könnyen megtalálta
az élelmezési palotát és bátyja irodáját.

- Parlag, bátyuskám! – borult egy jóvágású barna
malacsrác nyakába.

- Szia Üröm, már vártalak – viszonzta Parlag az
ölelést.

- Egy órája érkeztem a városba, de csak bolyong-
tam. Hogyhogy elköltözött a hivatal?

- Hát igen, sok minden megváltozott az elmúlt
két év alatt. De miért beszélgetünk ebben az iro-
dában hugi? Gyere, hazakísérlek. Mór Móric úr
eddig mindent előkészített.

- Jól hallom? – döbönt meg Üröm.

- Igen hugicám, Mór Móric Dezső a házi bácsim.
Mi a gond?

- Parlag, azért aggódom, mert volt szerencsém
találkozni vele. Mikor a hivatalt kerestem tőle
kértem útbaigazítást, de azt mondta csinos turis-
tákkal nem tárgyal.

- Ne lógasd az orrod – mondta Parlag – velem is
mindig így viselkedik. Csak azért engedi meg,

hogy nála lakjam, mert 600 háncsot fizetek havonta. Egyébként ő természeténél fogva ilyen zsémbes, vén mór teknős.

- Az, egy érzékeltén páncélos – bólogatott Üröm.
- Figyelj hugi, temérdek az időnk, arra gondoltam, körbe vezetlek a városban, ismerd meg, hisz ezúttal hosszabb ideig maradsz.

Azzal nyakukba vették a Rágcsatelepet és Parlag mindent részletesen bemutatott. A Tano-da térre érve eszükbe jutottak a régi emlékek.
- Ó, milyen gyönyörű a szülői ház! Milyen szép kis kísérleti malacok voltunk – kuncogott az emlékek hatására Üröm. És milyen kár, hogy mindennek vége.

Lassan elhagyták a központot és megérkeztek a Forgácsosi negyedbe. A kis park közepén az egykori takarmánygyár tulajdonosának Forgácsosi Répának egészalakos szobra állt. Végül a Takarmánygyár utcában kötöttek ki.
- Hát itthon lennénk – mutatott Parlag egy tízemeletes rózsaszínre szigetelt panelra. Itt lakom, ez az otthonom.
- Nem rossz – fűzte hozzá Üröm, de a liftajtónál egy pillanatra mégis megtorpant.

- Öröm, gyere hugicám, csak nem félsz?
- Á, minden a legnagyobb rendben, csak egy kicsit szorongok, vajon Mór Móric úr hogyan fogad.
- Miatta ne aggódj, volt alkalma megtanulni tisztelni a nőket.
- Az utcán nem úgy tűnt – gondolta magában Öröm. Azzal beültek a liftbe és meg sem álltak a IX. emelet 17-es lakrészéig. Parlag ajtót nyitott és köszönt.
- Jó estét Uram! Tiszteletem, köszönt megszépelve Öröm is.
- Már azt hittem haza sem jössz! Ki van ott veled, turistaszagot érzek – fogadta a köszönést imígyen Móric.
- Bemutatom a húgomat, Fekete Öröm – Mór Móric Dezső. És tisztázzuk, nem turista. Két évig az Egyesült Malacságban fizio-terapeutaként dolgozott és most tért haza.
- Á, értem, szóval a Malacságban segítettél gyógyulni az arra vágyóknak, majd megválnak nekem segítesz-e, ha szükségem lesz rád. Nem, mert ilyenek a mai fiatalok. Jellemző..., jellemző. Bár Öröm és Mór Móric úr között később sem alakult ki valami rózsás kapcsolat, udvariasan éltek

egymás társaságában. Eközben teltek a hetek, hónapok és Üröm lassan beilleszkedett a malac-
teknős társadalomba, munkát is talált egy arche-
ológiai intézetben, ahol titkárnőként alkalmazták.

- Jó reggelt Parlag! – köszöntötte bátyját.

- Szia Hugi, hogy érzed magad első munkanapod
reggelén?

- Prímán, de hol van az öreg? – kérdezte gúnyo-
san Üröm.

- Egy borpincébe hívták, valami új hordót kell
összekalapálni.

- Hogy ez mi mindenhez ért – gondolta Üröm,
majd sietve bekapta reggelijét és indult is mun-
kába. Az Archeológiai Intézet nagy régi épület-
ben székel, de mégis kisebb volt az Élelmezési
palotánál. Üröm belépett.

- Kezét csókolom kisasszony, köszönt rá egy
délceg, jóvágású tengerimalac. Dr. Spiccvárosi
Pickó, szolgálatára. Műgyűjtő és archeológus.

- Fekete Üröm, nagyon örvendek – suttozta a
megbabonázott lány.

- A továbbiakban velem fog dolgozni, kérem
érezze otthon magát intézetünkben.

- Ó, köszönöm dísz és doktor úr, nagyon kedves,

nem is tudom hogyan tudnám megköszönni.

- Talán azzal, hogy tegezel.

- Ok Pickó, ha így akarod nekem is könnyebb – bátorodott fel Üröm.

A titkárnő és főnöke jó hosszú beszélgetésbe kezdett, szinte észrevétlenül telt el az első munkanap. Dr. Pickó egy esti értekezletre is meghívta újdonsült titkárnőjét. Üröm repesett a boldogságtól, észre sem vette és már haza is ért.

- Valamit elfelejtettél csibém. Töröld le a lábat! – figyelmeztette a teknős.

- Elnézést kérek, de olyan nagyszerűen telt a mai nap. Megismerkedtem a munkatársam-mal, nagyon rendes Pickó...

- Bármennyire is rendes előbb töröld fel a koszt, amit behordtál – jelent meg Mór Móric úr egy felmosóval kezében.

- Szóval csak azt akartam mondani – folytatta Üröm az előszoba padlóját törölgetvén – hogy jóvágású és fél hétre vissza kell mennem értekezletre, ott fogok megismerkedni a többiekkel is.

18.20-kor Üröm elindult az Intézet felé, belépett az irodába, de egy teremtetts lelket sem talált.

- Hahó, kérem, ez valami beavató ünnepség, nincs kedvem játszani – ijedt meg Üröm.
- Szia szép hölgy, köszöntötte Pickó, az értekezlet később kezdődik, de addig örvendjünk egymásnak.
- Mi ez, randevú? – kacérkodott Üröm. Hát végül is az volt, fél óra elég volt ahhoz, hogy a két malac egymásba szeressen, így mikor a gyűlés megkezdődött egymás mancsát fogva köszöntötték a többieket. A párkapcsolat az idő múltával egyre szorosabb lett, kedves vacsorák, közös mozizás, sétálás a Takarmánygyár utcában, Forgácsosi negyedben, virág, csók, lánykérés, házasság. Az ifjú házaspár az Aranyhörcsög szigetekén töltötték a répás heteket, majd hazatértek és boldogan újságolták mindenkinek, hogy hamarosan gyereük, szóval kismalacuk születik. Aztán eljött a várva várt nap is.
- Tetszik drágám? – kérdezte gyöngéden feleségét Pickó.
- Ó életem, ő a legszebb malacgyerek a világon.
- Igen, olyan tökéletes és szép, akár egy kis kiwi – mondta Pickó.
- Gyönyörű akár a kiwi – köszöntötte a fiatalokat

a szobába éppen belépő Parlag.

- Ahogy mondod, sógor, egyébként legyél te a keresztapa, a kicsi neve pedig ezennel KIWI.

Ebben a pillanatban, kezében egy csokor virággal, Mór Móric úr toppant be a klinikai szobába, furcsa, mosolygott!

- Isten éltesse az újszülöttet – köszönt vidáman és harsányan.

- Mór Móric úr, Isten hozta – köszöntötték egyszerre az öreg teknőst, aki kezét rázott Parlaggal és Pickóval, majd gyöngéden átadta Ürömnek a virágot.

- Tessék csibém, éljetelek soká!

Még sosem látták Mór Móric urat ilyen kedvesnek...

- Én nem vagyok kölökbarát, de ez a pirinyó egy bűbáj. Megtudhatnám a nevét? – érdeklődött udvariasan az öreg.

- KIWI, Spiccvárosi Kiwi.

- Isten hozott Kiwike, jó barátok leszünk még, mondta a teknős, minden jelenlevő nagy csodálkozására.

Teltek múltak a napok, hónapok, és Kiwi testben, lélekben és agyban egyaránt gyarapo-

dott, egy napon azonban csuklani kezdett.

- Hukk, hukk! – hallatszott a gyermekszoba felől.

- Jó ég kislányom, mi van veled? – kérdezte kétségbeesetten Üröm.

- Semmi anya, hukk, csak hukk, csuklom, hukk.

- Ez így nagyon nincs rendben kislányom, a tengeri malacok ritkán csuklanak, elmegyünk az orvoshoz.

...

- Ez bizony az! – állapította meg az orvos.

- Mi doktor úr? – kérdezte kétségbeesetten Pickó.

- Csukk-hukk kór.

- Csukk-hukk kór, ijedt meg Kiwi.

- Ez bizony az, vágta rá angol hidegvérrel az orvos.

- És mivel kezelhető doktor úr? Pánikolt Üröm.

- Egy nagyon ritka gyökérrel, de az sem egészen biztos – hajtotta le fejét az orvos. Sajnálom...

Kiwi betegsége az egész családra sokkolóan és lehangolóan hatott. A kis malaclányt fárasztotta az örökös csuklás és úgy tűnt nincs segítség. Mikor Mór Móric úr hazatért szomorúnak találta régi lakótársát.

- Mi a gond Parlag, nem tűnsz túl vidámnak.

- Minek örülnék uram?

- Példának okáért azért, mert nagybácsi vagy. Én példának okáért azért lettem boldogabb, mert vigyázhattam Kiwire.

- De hát épp vele van a baj!

- Micsooodaaaaa? – esett kétségbe a teknős.

- Csukk-hukk kór – mondta sírva Parlag.

- Jaj Istenem, de hát az, az... - és az érzéketlen öreg teknős tovább nem folytatta. A páncélja csak úgy rázkódott a zokogástól. Aztán lassan összeszedte magát. Megtörölte a szemét, majd Parlag felé fordult és ezt mondta:

- Fel a fejjel, van megoldás, Kiwin a csukk-hukk gyökér fog segíteni.

A következő nap Mór Móric úr elment Pickóékhoz meglátogatni Kiwit és játszani vele.

Miután a kis tengerimalac lefeküdt az öreg teknős hosszasan elbeszélgetett Kiwi szüleivel a betegségről és a lehetséges gyógymódokról is, majd hazament. Egész éjjel azon törte a fejét, hol találná meg a bűvös gyökeret. A hét folyamán egy építőtelepen dolgozott, valami régi gyógyszerárt bontottak le. A sok kacat között egy rongyos nehezen olvasható könyvet is talált. Hamar felkapcsolta a lámpát, előkereste a

könyvet és lapozni kezdte. Bronhidium, brontosaurus... csimbók csombor... tovább, tovább, lássuk, mi van a Csukk-hukk címszó alatt. Nagyra kerekedett szemmel olvasta: a csukk-hukk gyökér... Hajnalig olvasott, majd alighogy kivirradt elindult a borpince felé. A könyv szerint itt kell keresni a csodanövényt. Mór Móric úr tudta, hogy a pincemester nem tartozik barátai közé, de elhatározta, hogy a jó ügy érdekében mindent vállal, még azt is, hogy...

- Dezső! – köszöntötte egy kalapos vén tengerimalac.

- Üdvözlöm Körte!

- Mi járatban erre? Most nem én hívtalak.

- Khm, khm – köszörülte a torkát Móric. Aztán kívágta: a te pincédben is terem csukk-hukk gyökér, erre van szükségem.

- Barátom, itt biztosan nem terem semmiféle gyökér, azaz itt te vagy a legnagyobb gyökér, ha ha, he he hö hö – röhögött Körte.

- Na, üsse kő, benézhetsz a pincébe, de előtte innunk kell.

Körte tudta, hogy Mór Móricot nem lesz nehéz leitatni, jócskán töltött a borából, majd néhány

pohár után megkérdezte:

- Mondd csak, minek kell neked az az izé gyökér?

- Há' azé' me van egy tengerimalacka, aki izé...

hukk

- Szóval csuklik, s újabb pohárral töltött a teknősnak.

Móric úr felhajtotta, majd összerogyott a lépcsőn.

Kis idő múlva arra ébredt, hogy egyedül van a sötét pincében.

- Te jó ég, a fejem, annyi biztos, hogy többet nem iszom. Na, most keressük meg azt a csodagyökereket. Ha jól emlékszem ez az új hordók alatt szokott teremni, majd nemsokára megtalálta azt a hordót melyet maga kalapált össze. Elgördítette majd ásni kezdett.

- Valamit érzek, de vajon mi lehet ez.

Heuréééékaaaaa! A csodagyökér!

Az értékes kinccsel táskájában hazaindult, és otthon, mint egy igazi kémikus lepárolta a csodagyógyszert. Egy csipetnyi kitartás, jó adag szimpátia, kevéske mosoly, vékányi nevetés, ugyanannyi szeretet és jó reménység kellett a csodaszer elkészítéséhez. Mikor az első cseppek elkészültek, kis kémcsőbe zárta, majd elvitte

Pickóéknak. A kis Kiwit térdére ültette, tündérkisasszonynak nevezte, meg herceglánynak és beadott egy kiskanálnyt a gyógyszerből.

- Köszönöm, Mór Móric bácsi, igazán kedves tetszik lenni – hálálkodott Kiwi.

- Igazán nincs mit, te kölök, inkább vigyáznál, hogy ne edd le ünnepi öltönyöm. Jellemző, ezek a mai fiatalok... Hogy sem anyjuk, sem apjuk nem tanítja meg őket rendre, fegyelemre. Bezzeg..., de nem folytatta szokásos zsörtölődését, hanem boldog mosollyal arcán elosont a további hálálkodás elől.

Bezzeg... otthon elégedetten dúdolni kezdett:

Minden ember szívében van egy ajtó
Amin valaki beléphet,
Ha nem tudod ki az a valaki,
Akkor is tárd szélesre az ajtót,
Ne nézz ki a kulcslyukon,
Tárd szélesre az ajtót, az ajtót.

Kovács Péter, Kolozsvár
a 13-14 éves korcsoport I. helyezettje

A „GYÖNGY leveleskék” sorozatban 15 kiadvány készült.
A füzetek nyomtatását és terjesztését támogatta
a FLAVON Group Kft.

#gondolunkratok
#leukemiasgyermekert

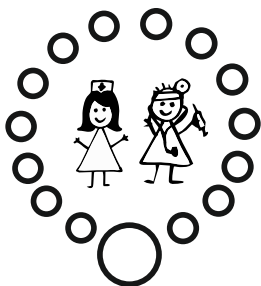

facebook.com/leukemiasgyermekertalapitvany

www.leukemiasgyermekert.hu

Ha Te is szeretnéd az Alapítványt támogatni,
számlaszámunk: 10200304-41413746-00000000,
adószámunk: 19123958-1-09. Köszönjük!

Gyöngyeink

30 éves a Leukémiás Gyermekekért Alapítvány

A füzet a 30 éves Leukémiás Gyermekekért Alapítvány
„Gyöngyeink” projektjének keretében valósult meg.
Debrecen, 2020.